

שמעון הכסטר

רחוב גרץ 7

ירושלים 93111

טלפון: 053-5318186

ת.ז. 000388587

לכב'

עו"ד טלי כהן, סגנית מנהל אגף

נציבות תלונות הציבור

ירושלים, ח' אב תשע"ז

31 ביולי 2017

הנדון: תלונה נגד נציבות שירות המדינה – תיק מס 1035396

סימוכין: 1. מכתב עו"ד עליזה אבן אליך מיום 29.5.17 (שהעברת לעיון)

2. מכתבי אל עו"ד עליזה אבן מ-15.3.17

1. בגלל מגבלת הזמן שוחחנו בפגישתנו במשרדך בעיקר על סעיפים 1-2 בסימוכין 1. אני מבקש להשלים את התייחסותי גם ליתר סעיפי אותו מכתב, אך ראשית אחזור על עיקרי הנקודות עליהן שוחחנו.

נראה שנציבות השרות פותחת את מכתבה ביצירת רקע המשחיר את פניי והצגתי כ"נודניק", ש"כבר מספר שנים" מטריד כביכול "גורמים שונים בנציבות" "למרות שפניותיו קבלו מענה".

אני מפנה אותך למה שכתבתי ב"טופס התלונה", תחת הכותרת "פרטים" (בסעיף 3) וכן התייחסותי לשאלה בטופס "מה עשית כדי לפתור את הבעיה"? שם תארתי (בקצרה) איך הנציבות עצמה גילגלה את פנייתי ל"גורמים שונים" והעבירה את הטיפול מגורם לגורם, תוך שהיא המעכבת מתן תשובות והיא המתחמקת כל הזמן ממתן הסברים ונימוקים להנחיותיה כנדרש, וזאת, בניגוד להוראות התקשי"ר (במיוחד 61.32 ו-61.362, 61.364, 61.364), בניגוד להוראות החוק לתיקון סדרי המינהל (החלטות והנמקות), תשי"ט-1958, ובניגוד להנחיות היועץ המשפטי לממשלה 3.1004 בו מודגש "כי גם אילולא קיומו של חוק ההנמקות היו חובת ההגינות ותקינות המינהל מחייבות הנמקות של החלטות, בחינת פשיטא".

כמתואר בתלונה ובמכתבים שצורפו, אני פניתי -ע"פ הנחיית מינהל הגימלאות- אך ורק לגורם אחד בנציבות: מר אהרונוב, סגן נציב שירות המדינה, שחתם על ההנחיות לחישוב הלא נכון של גימלתי. הגורם היחיד הנוסף אליו פניתי בייאומי היה נציב השרות, ממנו בקשתי -כממונה על המערכת- שיוורה לכפופים אליו לתת לי תשובות ענייניות.

הדבר עולה בברור בין שורות המסמך שבסימוכין כמודגם בציטוטים הבאים:

בפיסקה 2.1 נאמר כי "ביום 8.1.13 פנה מר הכסטר למר אהרונוב" (שלא ענה לי) מחד, ובהמשך: "ב-13.2.13 נשלח תשובה ממר לוי... כי אופן חישוב הגימלה נמצא בבדיקה".

"ב-20.3.13 פנה שוב מר הכסטר למר אהרונוב" (כי מר לוי לא נתן תשובות ענייניות, ר' מכתבי) ובהמשך: "מר לוי השיב לו במכתב מיום 21.7.14" (רק אחרי כשנה וחצי!!!) שבהם פניתי פעם אחר פעם בבקשה לקבל תשובות). מקריאת מכתב תשובה קצר זה של מר לוי מול טיעוניי בפנייתי (לאהרונוב), ברור שאין כל התייחסות לטיעוניי ואף לא לתוצאות "הבדיקה" המובטחת ע"י מר לוי עצמו.

כלאמר: גם הצגתי כמי ש"פונה לגורמים שונים" וגם הטענה "שהפניות נענו" אינן אמת, וזאת מעבר להתנהלות השערורייתית של התעלמות במשך חודשים ושנים מפניותיי.

בפיסקה 2.2: ההטעה נמשכת:

"ביום 26.8.14 פנה מר הכסטר לנציב השרות" מחד, (בלא לציין שמדובר רק במכתב מלווה להעתק מפנייתי אל אהרונב מאותו יום (מצ"ב) שבו שוב התחננתי שהנציב כממונה, ידאג שאקבל תשובה לטיעוניי (מאהרונב, המתעלם ממני), ובהמשך: "(הנציב) העביר את בדיקת הנושא ללשכה המשפטית" (בלא לידע אותי כנדרש בחוק) ורק "ביום 12.3.15... נשלח למר הכסטר מכתב תשובה מהלשכה המשפטית".

**כלאמר: הנציבות עצמה – ולא אני – גילגלה אותי מגורם לגורם וגם התעכבה 7 חודשים!!
לנסח תשובה בניגוד להוראות התקשי"ר והחוק.**

בפועל תשובת הלשכה המשפטית הגיעה אלי רק לאחר כשנתיים (!) (ב-23.1.2017) כמתואר במכתבי אל מר צ. לוי מ-27.1.17 (מצ"ב), ואז התברר לי שגם בתשובה מאוחרת זו אין התייחסות עניינית למירב טיעוניי (ר' פרטים בסימוכין 2).

בפיסקה 2.3 יצירת הרושם המטעה, נמשכת:

הפיסקה מזכירה פגישה מ-1.11.16, בלא להבהיר שהיא נערכה ביוזמת הנש"מ, לאחר שבשיחה טלפונית בתחילת אוגוסט 2016 עם מר צ. לוי (ראשונה! אחרי 3.5 שנים!) של תחנונים, השמעת יעיקרי טיעוניי ומשלא ידע מה לענות החליט לחזור ולבדוק את הנושא.

במהלך הפגישה, לא היתה לנציבות ולו תשובה עניינית אחת לטיעוניי, כפי שעולה מהפרוטוקול שהנציבות צרפה – וגם בסימוכין 1 לא נטען שבישיבה ניתנו תשובות כלשהן – למרות שהנציבות היתה מוכנה היטב לפגישה ומודעת היטב לכל טיעוניי שהוצגו שוב ושוב במשך כמעט 4 שנים.

יתירה מזו: התנהלות נש"מ מקבלת ביטוי בתרשומת שלי מהדיון, שכמובן לא נכללה בפרוטוקול שהוצג לכם:

"צ. לוי: אתה מתלונן? אני אחזיר אותך לטיפולו של אהרונב!

הכסטר: זו שיטה אצלכם כשאין לכם תשובות? אהרונב מעביר אותי אליך, כי אין לו תשובות. אתה מושך אותי שנים. ועכשיו אתה מאיים להחזיר אותי לאהרונב. לי זה לא משנה, העיקר שתתייחסו ותתקנו סוף סוף את העוול!"

יודגש עוד, בהקשר לטענה הנ"ל שהלשכה המשפטית שלחה לי כביכול מכתב ב-15.3.15: מכתב זה ו/או ה"נימוקים" כביכול הכלולים בו, לא הוזכרו אפילו ברמז במהלך הפגישה וממילא גם אני לא התייחסתי כלל לטיעונים המופיעים בו. ההפך הוא הנכון: כפי שגם עולה מהפרוטוקול, הרושם שנוצר היה שאיש הנציבות מר צ. לוי, השתכנע במהלך הפגישה בצדקת טיעוניי והוא הבטיח לסיים את הפרשה עד סוף נובמבר 2016.

משחלף הזמן המובטח לתשובה פניתי שוב ושוב, בטלפון ובמיילים, לקבל תשובה סופית. בשיחות טלפון (עם המזכירות) ובאימייל (ממר צ. לוי) ניתן לי להבין שתשובה חיובית בדרך (ר' לדוגמא את נספח 13 לסימוכין 2) אך רק לאחר כמעט 3 חודשי המתנה מורטת עצבים, קבלתי את התשובה השלילית (מ-18.1.17) בחתימת מר לוי. בניגוד למשתמע מפיסקה 2.3 בסימוכין 1, גם מכתב זה לא מתייחס עניינית למרבית טיעוניי, שכלל הפעם "נימוקים" חדשים, חסרי שחר שבשנים הארוכות שאני ממתיין להתייחסות, לא הוזכרו מעולם, כמפורט באריכות בסימוכין 2 (ר' למשל: סעיף 7.5 במכתב).

אני מניח שבשלב זה ברור לגמרי שאין אמת בטענת הנציבות (בחתימת היועץ המשפטי עצמו!) שאני פניתי לגורמים שונים ו/או שקבלתי תשובות לכל טיעוניי. העובדה שבפיסקה 2.5 בסימוכין 1, הנציבות כותבת ש"עדיין בוחנים את הבקשה", – וזאת לאחר יותר מ-4 שנים ואין ספור תשובות ש"הנושא בבדיקה" (ר' סעיף 3.1 בסימוכין 2) רק מחזקת את טענותיי.

אני מפנה אותך בהקשר זה לסיומת של תגובתי שנכתבה כבר ב-20.3.13 (צורף לסימוכין 1) כשסיפרו לי לראשונה על "בדיקה מעמיקה" שנערכת, ובו כתבתי: "מתי יסתיימו "בדיקותיכם" המעמיקות? בעוד שנה? בעוד 10 שנים? לאחר פטירתי?"

אני היום כבר 5 שנים בגימלאות, בן 72, ורוב זמני עיסוקי והאנרגיה הנפשית בשנים יקרות אלו, מבוזבזים במאבקי לקבל את המגיע לי, ועדיין ה"בדיקות" כביכול, מתמשכות. אם זה לא עוול מרושע, אינני יודע מהו עוול.

אני מקוה שמעבר לטיפולכם בדרישתי לקבל את הפנסיה לה אני זכאי, תתייחסו גם להתנהלות השערורייתית והבלתי חוקית בעליל של הנציבות בנושא (לרבות אי מתן נימוק (כמוגדר בסעיף 6.2 לחוק) ושתמליצו ליועץ המשפטי לממשלה לפתוח בחקירה על עבירות שבוצעו, והעמדה לדין (לפחות משמעותי, ע"פ סעיף 6 לחוק, והוראות התקשי"ר הרלוונטיות) של כל אחד מהעובדים הכה הבכירים בנש"מ האחראים להתנהלות אכזרית ובלתי חוקית זו.

2. לעצם הענין:

2.1. בפסקה 3 לסימוכין 1 מתומצתים כביכול טיעוניי לפנסיה לתקופת עבודתי בכתב מינוי לפי דרגה 46+ במקום 44+ כמבוססת על כך שניכר ממני דמי ניהול פנסיה לפי דרגה 46.

הצגה זו של טיעוניי איננה אלא אחיזת עיניים. טענתי הבסיסית, שאינה מוזכרת כלל בסימוכין 1, היא פשוטה: ע"פ האמור בחוזה שבידי (סעיף 12) וההבנות הנילוות, מגיעה לי פנסיה של 2% מהמשכורת (המעודכנת) לפי החוזה, על כל אחת משנות השרות בתקופת החוזה, ללא שיקלול או חישוב ממוצע כלשהו (ר' סעיף 1 בסימוכין 2), ויתרת הפנסיה, בגין תקופת כתב המינוי, לפי דרגה 46+ בשיא הותק (סעיף 6, שם).

העובדה שניכר ממני דמי ניהול לפנסיה לפי נוסחה זו, איננה "תמצית" טיעוניי, אלא רק הוכחה (אחת מהרבה) המאוששת את צדקת טענתי הבסיסית.

התעלמות נש"מ מטענתי הבסיסית היא שיטתית ואינה מקרית. כך נמנעת הנציבות מהצורך לנמק את הסתירה בין הגימלה שאושרה לבין החוזה הכתוב. במקום זאת הם חוזרים בפסקאות 4.1 ו-4.2 להתפלפל, ולייצר את הרושם כאילו אני מנסה לקבל דרגה 46 ע"פ תנאי נספח לחוזה שעליו לא חתמתי ומעולם לא הסתמכתי עליו בדרישתי.

אינני זוכר כבר כמה פעמים חזרתי וכתבתי שאין כל קשר בין דרישתי – המבוססת על האמור בחוזה שלי – לבין הנספח לחוזה (ר' סעיפים 4.1.1 ו-4.1.2 וכל 4.2, וכן 7.3 ו-7.4 בסימוכין 2). הפסקאות 4.1 ו-4.2 בסימוכין 1 וכל ההתעסקות עם הנספח לחוזה, מיותרות לחלוטין ואינן אלא מלל המאפשר את המשך ההתעלמות מטיעוניי, תוך הצגת מצג שוא כאילו ניתנו לי נימוקים כנדרש בחק.

2.2. גם פסקה 4.3 בסימוכין היא הטעיה מכוונת. החוזה שלי הוא חוזה ברמה א' (משכורת של 90% ממשכורת מנכ"ל) ששולמה לי בזכות העובדה שכשחתמתי על ההסכם הייתי בדרגה 12, שהיתה בזמנו דרגה אחת מתחת לדרגת השיא בסולם דרגות המח"ר (45 כיום).

עובדה זו קיבלה ביטוי מפורש בחוברת הנהלים להעסקה בחוזה בכירים, כמפורט ומוסבר בסעיף 6.1.2 עד 6.1.3 בסימוכין 2, בליווי צילומים רלוונטיים מהחוברת ששלחתי (נספח 16 לאותו מכתב). אילו דרגתי לפנסיה היתה רק 44 כפי שהנציבות אישרה, הייתי מקבל, ע"פ אותו נוהל, משכורת של 85% בלבד ממשכורת מנכ"ל.

יודגש: בניגוד לאמור בפסקה 4.3 בסימוכין 1, חוברת הנהלים ששיקפה את תנאי החוזה שלי, הוכנה כבר בשנת 1994 (!!!) (ולא ב-2004) כמתואר במכתב המצ"ב של ס. נציב שרות המדינה וראש מינהל הסגל הבכיר בזמנו, מר ש. זיסקינד.

מכאן שאין אמת בטענת הנציבות בפסקה 4.3 בסימוכין 1 כאילו "קביעת הדרגה לגימלאות (+46) ע"פ (חוברת) נוהל זה מתייחס רק למי שחתם על חוזה..." לאחר 2004 "...או שחתמו על הנספח לחוזה...". טענה מופרכת זו של נש"מ כאשר בפניהם מונחים צילומי חוברת הנהלים מהמחצית הראשונה של שנות ה-90, הרבה לפני שמישהו אפילו העלה בדעתו להמציא את ה"נספח" לחוזה, היא טענה לא נכונה (בלשון עדינה). הקישור החוזר בפסקה זו שלא חתמתי על הנספח, שלא היה קיים בזמנו, ולא שייך כלל לענין, מיועד רק לבלבל את הקורא התמים ולייצר רושם שנש"מ נתנה "נימוק" ה"מצדיק" את המהלך הפוגע של הנציבות ולהתחמק מהצורך להתמודד עם הטיעונים הבסיסיים שלי ע"פ החוזה החתום.

2.3. פיסקא 4.5 ממשיכה את זריית החול בעיניים. כבר התייחסתי בפרוט לטיעון ההזוי שהיתה "טעות" (של כל המערכת!) בניכוי דמי הניהול לפי דרגה +46 במשך שנים ארוכות. גם הטענה שכאילו קבלתי כל השנים הארוכות תשלומי שכר (מענק יובל) "שלא אושר ע"י הגורמים הרלוונטיים" שאינם מקנים לי זכויות, מופרכת עד כדי אבסורד (אפילו אם היתה טעות). (ר' פיסקות 3.2.4, 3.2.3 וסעיף 7.1 בסימוכין 2).

אשר ל"תחשיבים" של גבי יפה רונן, שצורפו לסימוכין 1: ראשית: היכן היו התחשיבים הללו עד היום? מדוע הנציבות חזרה על המנטרה שהחשב הכללי יחזיר לי את "גביית היתר" של דמי הניהול (ר' מכתבי מר לוי מ-13.2.13, מ-4.5.2016 ומ-17.7.2017)? האם זו עוד פעם "טעות" חדשה ולא מחייבת? אין גבול לחוסר האחריות של הנציבות?

ולתחשיב עצמו: לא הצלחתי להבין איך "התחשיב", ע"ג תלוש שכר מ-2004 (!) מוכיח שקבלתי מענק יובל גבוה מהמגיע לי? הרי התחשיב רק מחזק את טענתי: מתברר שכבר בשנת 2004 קבלתי, באישור כל ה"גורמים הרלוונטיים" מענק יובל בדרגה +45, (ולא 44 כפי שלטענת הנש"מ היו צריכים לשלם לי), בדיוק כפי שקיבלו עשרות ומאות בעלי חוזה בכירים אחרים במעמדי.

יובהר: מרכיב מענק היובל לתקופת כתב המינוי משולם ע"פ הנוהל לפי דרוג ודרגת העובד לה היה זכאי לפני תחילת עבודתו בחוזה. במקרה שלי מדובר בדרגה אחת מתחת לדרגת השיא של דירוג המח"ר, דהיינו דרגה 45 וכך היה ב-2004 כפי שמצויין ב"תחשיב" (להבדיל מדרגת הפרישה שעי"פ החוזה, אמורה להיות העליונה בדרוג, מה עוד שבשנת 2005 קבע המשנה לנציב שרות המדינה שאני זכאי לדרגה נוספת (46) לצורך גימלאות (ר' 6.1.5 בסימוכין 1. נא לשים לב שבפיסקא זו נפלה טעות סופר: תאריך מכתב המשנה לנציב צ"ל 24.1.2005).

2.4. פיסקה 4.6 וההצגה הכוללנית והמטעה של פיסקה 85.125 בתקשי"ר, שכאילו שוללת את זכותי ע"פ החוזה לדרגת פרישה, מקוממת ביותר במיוחד כאשר היא חתומה ע"י היועץ המשפטי של הנש"מ, לנוכח התעלמותו מההסברים, השאלות והטיעונים בפיסקא 7.5 לסימוכין 2.

2.5. חשוב לי להתייחס גם לענין התקדימים והאפליה עליה הלנתי בסימוכין 2: הנציבות עצמה אישרה גימלא לפי דרגה +46 למר פרנקנבורג (שלו חוזה זהה לשלי) כפי שהוכחתי (ר' נספח 15 בסימוכין 2). מתלושי הגימלא שלו עולה בברור שהוא אכן קיבל גימלא לפי +46 בשיא הותק. בכל ההתכתבויות אתי הנציבות מעולם לא הכחישה את טענתי אך נאמר לי שאם אמשיך בטענתי זו יורידו גם לו את הדרגה ל-44. מהאמור בפיסקא 4.4 בסימוכין 1 מתברר שכך נעשה. אני מכה על חטא שבגללי נגרם לו עוול זה.

נמנעתי מלהעלות זאת בעבר, אך בידי דוגמאות נוספות של קולגות, בעלי חוזה כשלי, שסרבו יותר מפעם אחת ולאורך השנים לחתום על הנספח לחוזה, מאותם שיקולים כמוני (נספחים 20-24 בסימוכין 2), ובכל זאת הנציבות מצאה דרך לאשר להם גימלא ע"פ הנוסחה המבוקשת על ידי ולפי דרגה +46, גם כשהסרבו לחתום על הנספח נמשך כ-25 שנה! (עמי טלמור ר' נספח לנספח 4 בסימוכין 2) ואפילו כאשר עבודתם של העובדים הופסקה על רקע פלילי (!) (לרבות אחיו של סגן נציב שרות המדינה) ולא כאן המקום להאריך.

לסיום:

אין בסימוכין 1 מענה אמיתי לטיעוני ולכן אני חוזר ומבקש את סיועכם לתיקון רטרואקטיבי של הנוסחה והדרגה לפיה משולמת גימלתי כמפורט בסימוכין 2, ובמקביל להביא לפתיחת חקירה יסודית אם נעברו עבירות משמעת, (גם כמפורט בפיסקא 3.2.4 בסימוכין 2) והעמדת האחראים לכך לדין, ככל שהיו כאלה.

בברכה
ש. הכסטר
053-5318186